

Pan Melichar.

Pražský obrazek.

Od IGNATE HERRMANNA.

Pokračování.

Tato společnost byla zcela neprávně měřena panem Melicharem, který rád byl klidně přemítl a častěji s někým přátelsky si povídovat. Ale ani v poledne a u večeře, kdy dělnice odesly, netříš, se pan Melichar pokouj chvíli. Pak začala kázat pan Poláčková a kázala pořád každému. Brzy to byla posluhováčka jež ji nedělala nic po všem, kterou dokazovala, že teprvá, shovívavých pant, jako je ona, pan Poláčková, že takovým na světě málo. A jeli jich malo, tedy že ona, pan Poláčková, by jednou z těch nejlepších a nejofrázíček. Ale když už ona, pan Poláčková, se musí s posluhováčkou zlobit, pak že to musí být věru velmi nedbalá osoba a skoro zlomyslná. At se někdo podivil a na nádobi. Jen-li pak ono jednou, jedinákrát čistě umyto? Nečíp z něho ještě věceřej obecnou? Není tenhle kastrol samý škraloup po dně? Není tamhle mašinka na kávu potažena logrem ještě od neděle? Není na struhadle ještě od věceřských suchých črtin křenových? Je to pořádek! Trpila by to nejposlednější řečevou na Pohořelei? (Tobě může být vždycky nejdřívejší, nejúplavčejší výšek po sluhováčce, která dřívě na Pohořelei zhlásvala?) Zkrátka, není to všecko do nebe volajet? Ona paní Poláčková, nerada někomu něco vydá, nejraději už vydá, poskytuje li někomu výdelek, ale kdo platí může přece něco požadovat, a kdo požaduje tak malo jako ona, má nejvíce byti uspokojen! A posluhováčka stará Béta, musela být věru praspatá a zlomyslná osoba, neboť ona paní Poláčková ani neodpovídala a jen někdy zahoukla něco do škopu nebo do necek, čemu nebylo rozuměti, a zeptala-li se pan Poláčková: co povídali? tedy ani neopovídala, to bylo přece k žlosti! Neuznala osobu, table paní Béta, vždy dostávala měsíčně dva zlatá a v neděli po obědě hrnek šedivé kávy a dobrákový roklíkem, měla prádlo jen jedno za čtrnácté dny, a to ještě jí pomáhala někdy Klárka a někdy paní Poláčková sama. Takové koncerty poslouchal pan Melichar skoro denně a někdy už bylo mu z českého dočela naneč, a pak přišla paní Poláčková, řekla k němu: „No, povězte sám, nemám pravdu? Či zde se jde o malo, dva zlatá? To bych nevěděla, měsíč je hned přepráv a člověk aby se hrabal v kapse!“ „Inu,“ odpovídala jí na to pan Melichar, „zlatku byste jí měla přidat na ty svoje řeči; to neřík pro ní malá zkušenosť!“ Ale pak se mohl podívat, jak se paní řečová zatvářila!

A jindy zase kázala Klárka. Byla ona potouhlice, Klárka. Věděla dobré, kterak matku zlobí, když ji nevyhovuje, ale toto, aby měla trochu ohled na její starost, na její stáří. Ano, vysloví si člověk na dětech! Od rána do večera, od večera do rána samá starost o to píske, když byla Klárka ještě malou holčičkou, ale teď užná žádne, tot se rozumí. I můj bože, jak ty paní Poláčkovou zkoušel! Mohla ona za to, že se stala vdovou, když se Klárce fyzický druhý zoubek? A nebylo takové dítě malým břemem, ponavzdí bez něho se mohla paní Poláčková desetkrát vdat. Takže to o věsmíře; každý se ohlzel, že by zároveň se ženou dostal do domu dětský pláč a slintáčky a pleny a takové drobotiny, na něž se sice každý muž v manželství vstupuje připravuje, ale vidí, že hned při nevěstě, přeje jen chut' mu přejde. A teď to má, když decer vychovala, že jí přesně stálý zármutek a tramptý. Na díkaz, když že ty tramptý a zámrutek spočívají, nezmohla se paní Poláčková nikdy a také Klárka nebyla si níčeho vědoma. Poslouchala matku jako každá decer v podobných poměrech vychovaná, konala, co jí bylo nařízeno a co uměla. Chodila do trhu; když jí matka rozkázala, pomáhala Béte práti; rozánášela hotové zboží zákazníkům; časné vstávala a pordě se ukládala na lůžko; předstírala matec z kalendáře a psala donisy, které jí matka diktovala — zkrátka, konala so jiných drobných prací denně, jež konají se v domácnosti bez služky, kde jsou tři, čtyři osoby odkádány na posluhovacu, jež přináší ráno, v poledne a u večeře vodu k pití, umyje nádobu a vypere prádlo. Kde to tedy vězelo? Inu i nříčem, na Klárku dávno již zapoměla, eo však paní Poláčková dobré si pamatovala a čemu pan Melichar jasné rozuměl. Někdy když paní Poláčková po ká-

zání dlouho trvalejmo rozděděna někam odešla, přistoupila Klárka usílená k lenošce pánu Melicharové a otázala se smutně:

„Ale řekněte mi strýčku, proč vlastně jsem stále plisněna. Vždy maminky nezlobím, dělám co pořučí, nejem daremná, nikam nechodus, žádne spolky s devětadvaceti mám! Sám vídte, že nejem špatná dcera — či věru něco zanedbávám?“ A pan Melichar si šnupl, otevřel nos a pojal vlnkou rukou Klárku, za něž ještě prsty řekl:

„Holeni, v tom věci neznámém x které hledáš a nemacháš; no mě, přijde čas, bude zase dobré; jen si to nepřipouštěj k srdci a pust uchem ven, co druhým posloucháš.“

Pan Melichar jako bývalý kupec a počítal ovšem věděl, co je neznámé, a Klárka tomu nerozuměla. A bylo v tom skutečně nějaké x, totiž jeden pekár, takto zajistí poctivý člověk a dobrák, ale vypadají opravdu jinak, když se totiž člověk zastaví zrakem nejdříve na jeho nohách. Byl tomu už asi rok, kdy se k Poláčkovým na výlet připojil — měla v tom ruce paní Nimráskovou, která tehdy šla také s Poláčkovými — a sotva spatřila Klárku, zatímco se skoro vnitřku odprem, vyvolaný myšlenkou: Tenhle člověk té chce! A od té chvíle vzbuzoval v něm pohled na pekaře, jenž v každém jiném vynutil musil útrapu, pocit skoro oklivnosti. A zároveň udála se v nitru ještě velká změna v jiném směru. Tehdáž nebylo temu dlouho, co poznala při jednom vycházení do Šárky Maténu, jenž při tanči, provozovaném na trávníku za zvuku rozkrapané kapely vesnické, také jedenákrát Klárku provedl. Celé to setkání a seznamení s Maténem potvrdila jen chvíli a odboyo se mláčky. Maténa promlvil kde k Klářce pouhými dvěma po tledy, avšak ty zapamatovala si Klárku předobě. První pohled mladíků utkvěl na ně v okamžiku, když jí žádal za tanec, druhým za ta neček, když děval a jinak se do tváře nepohlídl, jelikož jeden druhém přebral rameno. Zvláště však na onen druhý pohled Maténu nezapočala Klárka. On nebyl jen výra zem pouhýho díku, ale zdálo se, že Maténa vyslovuje okem nadží, že se ještě s tanecniči svojí sledoval, a zároveň prosbil, aby se s ní sledoval směl. Od té doby nespřátila sice Klárka neznáměho tančenka ze Šárky, ale častěji vzpomněla na jeho nesmělé oko, na upřímnou tvář, věncenou dlouhým skoro bílým vlasem a toužila po nové vycházení do Šárky, kde doufala v nové setkání s mladíkem, jehož jména dosud neznala. Nevěděla vlastně, proč na Maténu vzpomněla, nebyla si jasně vědoma, proč jí pomyslil na něho tak mlilým klidem například, ale vysí, v okamžiku, kdy z řady paní Nimráskové zaslechla, že se o ni mistr Bezprská chec ucházel, proniklo po myšleně na tančenka ze Šárky klidnou hladinu duševního ježí života a juž pochopila, čím jí mladík onen jest. Chudas mistr Bezprská! Neustál, že okamžikem, kdy počal s matkou Klářinou odcviči zdaleka v jednávání, přetrhl dříčen paní Nimráskové ke Klářce slabounkou na nadží jeho, a že sotva začal mlvit, může zase plachy svítnout a jít, odkud přišel. Netušil, že když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti dojeti se přištětovat, snad by jedenákrát, když Klárka odvídala — paní Poláčková myslila vždy na vše — připadlo všecko Klárce a mohla by v tom hospodařit a matou společně a snad by se mohla i po druhé vzdáti a v tom případě ona ještě mohla počítat, když dřívě všechno všecku Klárce a mohla by se pojednou zámožnou paní mistrovou, mohla by mít tu a tam něčí pomocí, snad by časem paní Poláčkové mohla ke vzdáti